

faa vidt muligt skulde søge at undgaa. Da det formentlig ikke vil være muligt ganske at undgaa den, bliver Spørgsmaalet, om den Uretfærdighed, der kunde ligge paa dette Punkt, ikke bliver opvejet ved selve Loven, og det mener jeg, at den bliver. Thi naar man gør den anden Betragtning gældende, som jeg før nævnte i det enkelte Eksempel, at den Skatteyder, der bor udenfor Bygrænsen — og det samme gælder altsaa Attiehelsfaber — unddrager Kommunen den Skatteindtægt, den skulde have af Bedriften eller af Næringsen, saa bliver det dog de øvrige Skatteydere, som komme til at bære den Del med af Byrden, og det er altsaa ogsaa paa en Maade, om end i en anden Form, en Dobbeltbestaatning, og denne ublignes derved, at vedkommende Erhverv kommer til at bære en Del af Byrden, idet det bliver bestattet, og skulde altsaa Attiehaberne derved blive bestattede dobbelt, synes jeg dog ikke, at denne Uret er saa farlig, da den formentlig mere end opvejes ved det andet. Og endelig kan man jo nok gøre opmærksom paa, at Attiehaberne gennemgaaende ikke høre til de mindste, men tværtimod til de større Skatteydere. Som Forholdene gøre sig gældende — det være sig enten handlende eller Fabrikanter — der flytte udenfor Bygrænsen, hvad Tendensen eller Tilbøjeligheden er mere og mere til, naar den By, hvor Bedriften føres, har 8 pro Cent, medens Naboligheden kun ligger 5 Minutters Gang borte, kun har 2 pro Cent. — Fremdeles er der ogsaa det bundet ved Loven, at den fremmede Kapital, som arbejder her i Landet og paa visse Punkter altsaa skummer visse Fordels, kan blive bestattet derigennem, og det er ikke uden Betydning. Her i dette Tilfælde vil jeg dog indrømme, at ihvorvel jeg ønsker denne fremmede Kapital bestattet, anser jeg det ganske vist ogsaa for nødvendigt, at denne Bestaatning er moderat for ikke at fremme den fremmede Kapital væk fra Landet; thi saa stort eller rigt er vort Land dog ikke, og det raader ikke over en saa stor Kapital, at der ikke er Brug for den fremmede Kapital, saa at man altsaa kan være glad ved at faa den herind. Dobbeltbestaatningen synes jeg derfor ikke, der er nogen stor Fare ved. Dette var altsaa Hovedpunktet, og jeg skal blot nu nævne nogle enkelte Punkter. Jeg vil tillade mig at gentage, at ihvorvel jeg i Principet ønsker, at man kunde have faaet den Fremgangsmaade valgt, at Erhvervs kommunen altsaa var den, der ansatte Staten, og om den ikke fik det hele, saa dog fik Hoveddelen, og kun en Kvotabel blev afgivet til Opholds kommunen. Ikke des min-

dre anser jeg dog Lovforslaget i sin Helhed for at være et Fremstrid paa dette Omraade, saaledes at det ikke tør være nogen Hindring for at gaa med dertil; men jeg vil ganske vist anbefale om muligt at faa noget mere, end der i dette Øjeblik er ansat, nemlig 2 pct. Med Hensyn til Lovforslagets Enkeltheder skal jeg ikke komme meget ind derpaa. Der er dog nogle Punkter, jeg vil tillade mig at berøre, skønt de allerede tidligere ere blevne berørte. Jeg foretrækker f. Eks. den Opfattelse, som dette Lovforslag har faaet, fremfor det, der var forelagt i Fjor, med Hensyn til Frasklytningen. Saa vidt jeg husker, var der i det tidligere Lovforslag holdt paa, at i den Kommune, hvor Hovedligningen fandt Sted, skulde man satte hele Skatteaaret, selv om man var frasklyttet; saa vilde selve Mellemværendet blive at opgøre mellem de to Kommuner. Nu er Forholdet, at en Del Kommuner ingen Eftersligning have, og naar en flytter bort inden for det første Kvartal, kan han, i det det mindste undertiden, unddrage sig Skatten for det Aar, og det er ikke Meningen. Jeg ved meget godt, at det kan man forvare med, at det bliver den vedkommende Kommunes Sag, hvortil han flytter, at faa sine Bedtægter ordnede saaledes, at den kan faa Skatten, og det vil ogsaa efterhaanden mere og mere blive Tilfældet. Den Kommune, som jeg tilhører, har f. Eks. optaget Eftersligning, hvad den ikke tidligere har haft. Med Hensyn til Skatteaaret kan jeg ikke nægte, at jeg ogsaa vilde have foretrukket — men maasse administrative Vanskeligheder stille sig derimod — at man havde valgt et ensartet Skatteaar for hele Landet, nemlig Finansaaaret. Imod §§ 3 og 4 er der fra forskellige Sider rejst ikke saa ganske saa Ophævelser. Jeg kan nærmest slutte mig til det ærede Medlem fra Vesterby (N. Andersen) som sagde, at han ikke kunde se, at der var noget videre farligt ved disse Bestemmelser, men at han i hvert Tilfælde heller ikke vilde have noget imod, at de bleve forandrede. Jeg vil dog gaa et Skridt videre og paastaa, at jeg egentlig ikke ser nogen Grund til at fratage Amtsraadene den Virksomhed, som de tidligere have haft ved at være Overligningskommisioner for Landkommunerne, og da der fra saa mange Sider synes at være rejst Betænkelighed derved — som en Formindstelse af Selvforsyrelsen, var der endog et æret Medlem, der sagde — saa ser jeg ikke, hvorfor man ikke skulde blive staaende derved. Jeg kunde ogsaa tænke mig, at man kunde finde en anden Sammenkøining, saaledes at man kunde imødekomme begge Parter paa dette